

ВИПУСКНИКИ

**Кам'янець-Подільського ліцею
з посиленою військово-фізичною підготовкою,
які загинули, захищаючи Україну**

САЛПА
Сергій Дмитрович
Капітан

Народився 5 червня 1986 року в м.Старокостянтинів, Хмельницької області.

У 2003 році закінчив Кам'янець-Подільський ліцей з посиленою військово-фізичною підготовкою. із золотою медаллю та вступив до Кам'янець-

Подільського військового інституту.

Після випуску Сергія було направлено на службу у в/ч А-0563, м. Охтирка, 91-й інженерний полк .

3 грудня 2009 року по червень 2010 року служив у миротворчій місії ООН у Ліберії на посаді перекладача групи планування застосування авіації 56 окремого вертолітного загону.

9 квітня 2010 року був нагороджений медаллю ООН за бездоганну службу як військовослужбовець Місії ООН в Ліберії.

25 травня 2011 року нагороджений пам'ятним нагрудним знаком МО України "Воїн-миротворець".

У зоні АТО з 25 травня був командиром роти інженерного забезпечення руху.

14 липня біля с.Дмитрівка Донецької області, виконуючи функції керівника групи, пішов на пошуки останків сапера 72 механізованої бригади, до якої був прикомандирований. Підірвався на радіокерованому фугасі. Похований на батьківщині - у м.Старокостянтинів.

Нагороди

- 14 серпня 2014 року — за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі під час російсько-української війни, відзначений — нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно).
- Почесний громадянин міста Хмельницького, Старокостянтинівського району та Охтирки (посмертно).

НАГЛЮК

Роман Миколайович

Майор (помертньо)

Народився 14 березня 1986 року в с.Ходорівці, Кам'янець-Подільського району, Хмельницької області.

Після 9 класу у 2001 році вступив на навчання до КПЛЗПВФП.

У 2003 році закінчив ліцей та вступив до Харківського Гвардійського Ордена Червоної зірки інституту танкових військ ім. Верховної Ради України НТУ «ХПІ», який закінчив у 2007 році (73 випуск.- останній випуск командирів) .

26 червня 2007 року отримав звання лейтенанта і був направлений на службу в м. Чернівці в 300 окремий механізований полк на посаду командира танкового взводу танкової роти танкового батальйону. 23 червня 2009 року отримав звання старшого лейтенанта.

З 11.05.2011 по 13. 06. 2012 року обіймав посаду командира танкової роти танкового батальйону.

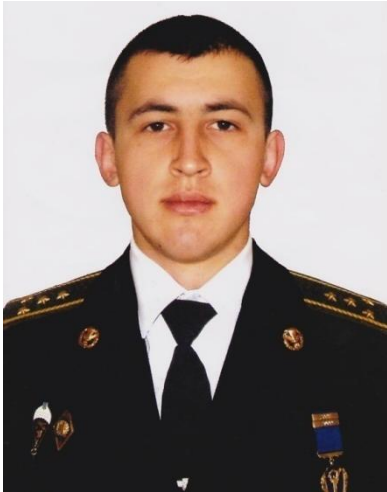
23 червня 2012 року отримав звання капітана і був переведений у м. Яворів Львівської області до 24 окремої механізованої бригади імені Данила Галицького на посаду заступника командира механізованої роти з озброєння механізованого батальйону.

14 березня 2014 року був направлений на схід України.

З 29. 05. 2014 по 04. 08. 2014 року приймав участь в АТО. Загинув 4 серпня 2014 року в селі Волнухине Луганської області під час нічного обстрілу з градів. Похований у рідному селі.

Нагороди

- Орден Богдана Хмельницького III ступеня (помертньо).
- Почесний громадянин міста Кам'янця-Подільського та Кам'янець-Подільського району (помертньо).

КОЛІСНИК

Дан Вікторович

Капітан

Народився 30 грудня 1989 року в с.Калиня, Кам'янець-Подільського району, Хмельницької області. КПЛЗПВФП – закінчив у 2006 році.

У 2006 - 2010 рр навчався у Львівській академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного, яку закінчив із золотою медаллю.

Після закінчення був направлений на службу у м.Хмельницький, в/ч 0553, 8 - окремий полк спеціального призначення сухопутних військ ЗСУ.

У 2010 році навчався на спецкурсах на факультеті військової підготовки за програмою «Водолазна підготовка». Отримав свідоцтво з присвоєною кваліфікацією «водолаз 3 класу».

У квітні 2013 року їздив на навчання до Норвегії, отримав Диплом про успішне завершення курсу «Командири бойових дій у зимовий період» і прийняв посаду командира роти спеціального призначення загону спецпризначення у в/ч0553.

У вересні 2013 року їздив на навчання до Канади, де отримав Свідоцтво про успішне закінчення трьохмісячного «молодшого командно-штабного курсу».

На початку 2014 року перевівся у в/ч 0661, командиром роти 140 окремого спеціального центру спецпризначення.

У лютому 2014 року закінчив курси підвищення кваліфікації офіцерів повітрянодесантної підготовки, де отримав посвідчення офіцера повітрянодесантної служби.

Коли почалась анексія Криму, у квітні Дан із своєю ротою були направлені на охорону Каховського водосховища. А у травні вони відправились у зону бойових дій.

Під час проведення АТО, Дан достроково отримав звання капітана. Отримав високу медичну підготовку - боєць - рятувальник.

Загинув 26 жовтня 2014 року у с. Софіївка Луганської обл. Вони із ротою були відправлені на завдання, для проведення розвідки по території.

Похований на Алеї Героїв на Бендюзькому кладовищі м. Червонограда Львівської області.

Залишились мати, дружина та двоє синів-близнят.

Нагороди

21серпня 2014 р. нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня.

У січні 2016 року отримав звання «Народний Герой України» (посмертно).

У березні 2016 року нагороджений почесною відзнакою міської громади «Мужність і відвага» (посмертно).

КУХАР

Андрій Анатолійович

Капітан

Народився 14 грудня 1987 року в с.Кугаївці, Чемеровецького району Хмельницької області.

Після закінчення 9 класу вступив до Кам'янець-Подільського ліцею з посиленою військово-фізичною підготовкою (2003-2005). Після ліцею навчався на інженерному факультеті військового інституту.

Був капітаном, служив у 321 окремому інженерно-технічному батальйоні 48 ОІБр займав посаду заступника командира військової частини А3479 з озброєння. Неодноразово брав участь в антитерористичній операції, але остання поїздка на Схід стала трагічною. На Схід в рамках чергової ротації від'їхав наприкінці лютого.

Для військової частини А 3479 з озброєння, яка перебуває в складі 48-ї інженерної бригади Головного управління оперативного забезпечення Збройних сил України – це була перша втрата за час проведення антитерористичної операції.

За п'ять років служби в частині показав себе справжнім патріотом, відповідальним та дисциплінованим. Восени Андрій мав отримати чергове звання майора.

Загинув 14 березня 2016 року під час виконання бойового завдання у с.Покровське Бахмутського району.

Поховали Андрія 18 березня в селі Кугаївці Чемеровецького району, звідки він родом.

Залишились батьки, дружина та двоє малолітніх дітей.

Нагороди

27 травня 2015 року нагороджений відзнакою Кам'янець - Подільської міської ради «За заслуги перед міською громадою».

САРНАВСЬКИЙ
Євгеній Вікторович
позивний «Юджин»

Капітан

Народився 14 вересня 1989 року у м.Кам'янець - Подільський. Випускник ліцею 2006 року.

Закінчив факультет військової підготовки КПНУ.

Капітан, командир інженерно-саперної роти 72-ї окремої механізованої бригади у м.Біла Церква, військова частина А 2167.

З травня по серпень 2014 року брав участь в АТО у Луганській та Донецькій області, де потрапив з групою у полон до російського угруповання, у боях на кордоні у 2014 році та у боях за Авдіївку. Він займався розмінуванням, врятував тисячі життів, допомагав цивільним поблизу Волновахи, у Гранітному, в Авдіївці і довколишніх прифронтових селах.

8 червня Євгеній Сарнавський отримав тяжкі вибухові поранення під час розмінування поблизу села Кам'янка. Були розтрощені ноги, пошкоджені внутрішні органи черевної порожнини, легені. Два тижні він пробув у комі. Увечері 15 червня 2017 року помер.

17 червня з воїном прощались на Майдані Незалежності в Києві, наступного дня поховали на Алеї Слави кладовища «Сухий Яр» м.Біла Церква.

Майор (посмертно). Залишились бабуся, мама, вагітна дружина.

14 січня 2018 року народився син, який вже ніколи не побачить батька.

Нагороди

Лицар ордена Богдана Хмельницького II та III ступеня.

Почесний громадянин м.Біла Церква (посмертно).

УКРАЇНЕЦЬ

Владислав Петрович

Лейтенант

Народився 5 грудня 1999 року у м.Хмільник Вінницької області.

Закінчивши 9 класів, 2014 року вступив до КПЛЗПВФП. У 2016 році після закінчення ліцею вступив до Національної Академії

Сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного м. Львів.

Від 22.07.2020 служив у 10-й ОМПБ «Полісся» командиром 2 механізованого взводу механізованої роти військової частини А2960 (10 батальйон 59 окрема мотопіхотна бригада імені Якова Гандзюка Сухопутних військ ЗСУ). Учасник бойових дій, залучався до складу Операції об'єднаних сил на Сході України.

Загинув 24 лютого 2022 року, прикриваючи відхід українського війська від ударів ворога, який атакував його позиції. Загинув на Антонівському мосту Херсонської області.

Похований у Хмільнику.

Залишилась вагітна дружина. Восени народився син.

Нагороди

2 березня 2022 року – за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі — присвоєно звання «Герой України» з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (посмертно).

КОМАРНІЦЬКИЙ

Олексій Миколайович

Майор (помертньо)

Олексій Комарніцький народився у Кам'янці-Подільському. З дитинства хотів стати військовим.

Навчався у Кам'янець-Подільському ліцеї з посиленою військово-фізичною підготовкою. У 2011 році після закінчення вступив до Академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного, де отримав фах сапера. Служив в одній з військових частин в Охтирці. Неодноразово виконував завдання у зоні АТО та ООС, допомагав ліквідовувати пожежу на складі боєприпасів у Балаклії. За мужність та відданість був нагороджений трьома орденами.

Велика війна застала командира інженерно-технічної роти в Охтирці, що на Сумщині.

26 лютого російські війська кинули на казарму балістичну ракету та фосфорну бомбу. Більше року Олексій рахувався безвісти зниклим. Був похований в Охтирці. У липні 2023 року його перепоховали на Меморіальній Алеї Слави міського кладовища Кам'янця-Подільського.

Нагороди

Орден Богдана Хмельницького II ступеня (помертньо).

БУДЗИХОВСЬКИЙ

Євгеній Вікторович

Підполковник

Народився 1986 року.

Випускник СЗОШ № 12 (2001 рік, 9 класів)
м. Хмельницького та КПЛЗПВФП (2001-2003
рр.).

Офіцер Збройних сил України,
підполковник. Військовослужбовець Головного управління розвідки
Міністерства оборони України.

Військовий захищав кордони України з перших днів військової агресії
на сході. А коли ворог почав повномасштабну війну, брав участь у боях на
Київщині.

Загинув 27 лютого 2022 року в бою з російськими окупантами за
Гостомель.

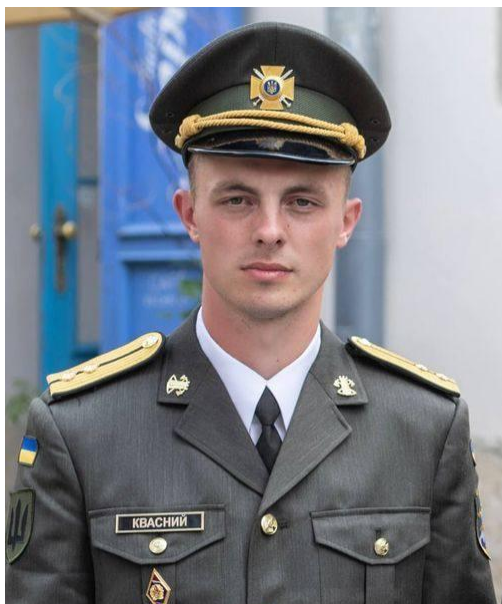
Поховали Героя у Хмельницькому на Алеї Слави, що на кладовищі у
мікрорайоні Ракове.

Без батька залишилися двоє малолітніх синів. Це болісна втрата для
батьків та дружини.

Нагороди

Орден «Богдана Хмельницького» III ступеня №55911.

Звання «Почесний громадянин міста Хмельницького»
присвоєно за видатні заслуги перед українським народом та
Хмельницькою міською територіальною громадою рішенням позачергової
дев'ятнадцятої сесії Хмельницької міської ради від 23 вересня 2022 року.

КВАСНИЙ

Захар Андрійович

Лейтенант

Народився 13 серпня 1999 року у с.Руда,
Кам'янець - Подільського району
Хмельницької області.

Навчався в Кам'янець-Подільському
НВК №3.

В 2014 році, у віці 14 років, твердо
вирішив стати військовим.

Закінчив Кам'янець-Подільський ліцей з посиленою військово-фізичною
підготовкою у 2017 році.

Військову освіту здобув в НАСВ імені гетьмана Петра Сагайдачного.

Лейтенант, у 2021 році прийняв командування інженерно - саперним
взводом інженерно-саперної роти інженерно-саперного батальйону 70-го
центру інженерного забезпечення, військової частини А 0853.

Був відряджений в один із підрозділів Сухопутних військ ЗС
України для виконання бойового завдання в передмісті м. Києва.

25 лютого 2022 року, після виконання поставленого завдання з підризу
мосту, щоб заблокувати прохід колоні окупантів в районі міста Ірпеня, взвод
інженерних загороджень був атакований військами російської федерації.
Внаслідок цього, до вказаного місця збору групи, він не повернувся.

Похований у м. Кам'янець-Подільському на Алеї Слави міського кладовища.

Залишилися мати, брат та наречена.

Нагороди

Нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (2022, посмертно) —
за особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного
суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій
присязі.

ВАРГОЦЬКИЙ

Віктор Сергійович

Народився 1998 року.

Закінчив ліцей у 2014 році.

Загинув 14 березня 2022 року в бою під Миколаєвом.

Вдовою залишилась молода дружина, а сиротами четверо дітей.

Похований в с.Богданівка Тульчинської громади.

Нагороди

Відповідно до Указу Президента України від 28 березня 2022 року № 184/2022 солдата Варгоцького Віктора Сергійовича нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (помертньо).

ВЕЧІРКО

Максим Ігорович

Капітан

Народився 25.12.1994

У 2012 році закінчив КПЛЗПВФП.

Вступив до військової академії Сухопутних військ в Одесі. Військовий шлях молодого лейтенанта почався у 81-й окремій аеромобільній бригаді, у складі якої брав участь у зоні АТО.

Максим постійно працював над собою,

вдосконалював свій професійний рівень. Відповідно до стандартів НАТО закінчив Q-курс і отримав шеврон з червоною окантовкою.

З листопада 2016 року проходив службу в місті Бердичеві, в 142 навчальному центрі Сил спеціальних операцій ЗСУ.

Загинув 16.03.2022 внаслідок ракетного удару російських терористів по Бердичеву що на Житомирщині..

Похований у Хмельницькому.

Залишились батьки, дружина та дворічний синочок

Нагороди

Почесний нагрудний знак «Іду на Ви» IV ступеня,

Медаль «Учасник АТО»,

Медаль «За військову службу Україні» – «за особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі».

Рішенням Хмельницької міської ради від 23.09.2022 року присвоєно звання «Почесний громадянин Хмельницької міської територіальної громади» за особисту мужність та героїзм під час захисту державного суверенітету та територіальної цілісності України.

ДИМІТРОВСЬКИЙ

Руслан Іванович

Старший лейтенант

Народився 20.07.1994 року у
Донецькій області.

Хлопець осиротів, коли йому не було
й року - батьки загинули.
Виховувала його бабуся.

У 2012 році закінчив КПЛЗПВФП і
вступив до Національної академії

сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного.

Був командиром інженерно-саперного взводу 95-ої окремої десантно-
штурмової бригади.

З 16 березня 2022 року зв'язок з бійцем обірвався.

До листопада 2022 року військовий вважався безвісти зниклим на
Харківщині. Однак тіло довго не могли забрати, оскільки населений пункт
перебував в окупації.

Загинув 16 березня 2022 року у селі Кам'янка Ізюмського району на
Харківщині.

Похований у Кам'янці – Подільському на Алеї Слави.

Нагороди

Медаль «За військову службу Україні»

МАРИЩАК

Максим Володимирович

Старший лейтенант

Народився 31 січня 1999 року у с. Миньківці Дунаєвецького району Хмельницької області.

Закінчив КПЛЗПВФП у 2016 році та вступив до Національної академії сухопутних військ імені Петра Сагайдачного.

Старший лейтенант, заступник командира інженерно-саперної роти, інструктор з десантно-повітряної підготовки 95-ї десантно-

штурмової бригади 2 десантно-штурмового батальйону.

Восени 2021 року поїхав у зону ООС, з 24 лютого 2022 року, виконував завдання з влаштування мінно-вибухових загороджень, неодноразово під прямим впливом вогневих засобів окупанта, з метою стримування наступу важкої техніки противника, внаслідок чого неодноразово було зупинено спроби ворога прорвати лінію оборони. Завдяки мінно-вибуховим загородженням, які встановлювались під керівництвом старшого лейтенанта, було зупинено наступ противника, який мав намір захопити надважливий напрямок, траса Ізюм-Слов'янськ, та н.п Кам'янка. Доставляючи необхідні надважливі БК трасою, яка була під цілодобовими обстрілами ворожої авіації та танків, на під'їзді до населеного пункту, відбулося пряме влучення у автомобіль.

16 березня 2022 року батькам прийшло офіційне сповіщення, що під час виконання бойового завдання Максим з побратимом їхали КАМАЗом і потрапили під обстріл. До 19 жовтня 2022 року вважався безвісти зниклим.

Похований у рідному селі. Залишились батьки та брат.

Нагороди

Орден "Богдана Хмельницького III ступеня" (посмертно).

ШЛЕЙ
Василь Сергійович,
позивний «Вітер»
Капітан

Кадровий офіцер, учасник АТО з 2014 року, військовослужбовець 80-ї окремої десантно-штурмової бригади.

Випускник ліцею 2009 року.

Коли його мобілізували, ще на початку антитерористичної операції, він вирушив боронити Україну, навіть не попередивши батьків.

Усі 8 років російсько-української війни Василь – у лавах військових захищав свою родину та кожного з нас. Пройшов усі «гарячі» точки, зокрема Луганський аеропорт, Щастя, Широкине, Станицю Луганську.

Від молодшого лейтенанта дослужився до начальника відділення підготовки штабу. Мав 17 різних відзнак.

Загинув 17 липня 2022 року на Донеччині, прикриваючи відступ побратимів. Більше місяця вважався безвісти зниклим.

Похований 27 серпня 2022 року на «Алеї Слави» у Чернівцях.

Залишилась дружина та 5-річний синочок.

Нагороди

Медаль «За військову службу Україні»

Орден Богдана Хмельницького III ступеня.

МАТВЕЄВ

Дмитро Вікторович

Капітан

Народився 15.03.1994 р. в с. Іванківці, Ярмолинецького району, Хмельницької області. Мешкав у Хмельницькому.

У 2009 – 2011 рр. навчався в ліцеї.

У 2011 році вступив до Національної Академії державної прикордонної служби України імені Богдана Хмельницького. На 3 курсі був направлений в м.Чонгар, Херсонської області в Кримський прикордонний воєнний округ, де стримують російське вторгнення в 2014 році. 1 березня 2015 року закінчив академію і в званні лейтенанта був направлений в Могилів-Подільський прикордонний округ. 1 березня 2020 року отримав звання капітан і пішов у відставку з посади заступника начальника прикордонного департаменту штабу.

З початком повномасштабного вторгнення пішов добровольцем захищати батьківщину. Був на посаді командира взводу.

Загинув під час обстрілу населеного пункту Авдіївка, Донецької області 5 серпня 2022 року. Дмитру Матвєєву було 28 років... Залишилась донька.

Нагороди

15.09.2023 року присвоєно звання «Почесний громадянин Хмельницької міської територіальної громади» за мужність у захисті державного суверенітету і територіальної цілісності України в період військової агресії російської федерації проти України, видатні заслуги перед українським народом та Хмельницькою міською територіальною громадою. (помертно).

24 жовтня 2023 року отримав медаль «Незламним Героям російсько-української війни» (помертно).

ОРЛОВСЬКИЙ
Володимир Сергійович,
позивний «Фенікс»

Народився 28.07.2001 у Калачківцях
Китайгородської громади на Кам'янецьчині.

Закінчивши 8 класів, подав документи
до Кам'янець-Подільського ліцею з
поширеною військово-фізичною підготовкою,
де навчався з 2015 по 2018 рік у 1 роті.

2018-2022 рр. - навчання в Академії сухопутних військ м.Одеса на
факультеті розвідки.

В розпал повномасштабної війни, юнак достроково успішно завершив
навчання в Одеському військовому виші. Одразу ж 20-літньому командирі
дозволили очолити розвідувальний взвод. Командир взводу розвідки вч А-
4574.

28 липня 2022 року, в День Ангела, Володимир відсвяткував своє
повноліття. Навідався додому.

Домовився з волонтерами про автомобіль для свого підрозділу. Став
хрещеним татом своєму племіннику.

За кілька днів перед загибеллю його підрозділ вирушав на чергове
завдання. Бойові побратими знімали відео. У кадр потрапив і командир
Орловський. Після його смерті товариші опублікували відео з живим
командиром. Хлопець наче відчував свою смерть, та до останнього боровся
за свою країну.

— Незабаром ми висуваємося в район проведення завдань. Як варіант,
можливо, це моє крайнє, не останнє відео. Тому запам'ятайте нас всіх такими
гарними і щасливими, якими ми є сьогодні. Все буде Україна, — відповів
Володимир на прохання бійців.

Загинув 6.08.22 р. Похований на батьківщині.

ТИМЧЕНКО

Олександр Анатолійович

позивний

«ФОБОС – син Бога війни»

Капітан

23.06.1996 року народження, житель
смт.Крижопіль Тульчинського району
Вінницької області.

Закінчив КПЛЗПВФП 2013 року та
вступив у Національну академію сухопутних
військ імені Петра Сагайдачного м.Львів.

Капітан Тимченко Олександр

Анатолійович був заступником командира 54 окремої механізованої бригади.

Військовий загинув 27 серпня 2022 року в бою за нашу Батьківщину
біля населеного пункту Верхньокам'янське Донецької області, внаслідок
артилерійського обстрілу під час виконання бойового завдання.

Похований у Крижополі.

Без батька залишився маленький син, а без єдиного сина залишилися
батьки, бригада теж осиротіла без командира.

Нагороди

Орден Богдана Хмельницького III ступеня. Нагороджено Указом Президента
України від 13.06.2023 № 328/2023 (посмертно).

ВОЗНЮК

Андрій Васильович

Старший лейтенант

Народився 18.06.1996 року в с.Окопи,
Чортківського району Тернопільської області.

2011-2013 рр. – навчання в КПЛЗПВФП.

2013-2016 рр. – навчання в Національній
академії сухопутних військ імені Петра
Сагайдачного м.Львів.

Служив у м.Кам'янці – Подільському. З
початком війни був командиром
автомобільного взводу підвозу боєприпасів роти матеріального забезпечення
військової частини А 3085.

Загинув 28 серпня 2022 року під час виконання військового обов'язку.

Похований 31 серпня 2022 року в рідному селі.

КРЕМІНСЬКИЙ

Володимир Сергійович

Народився 17.06.1994 року у Хмельницькому.

Навчався у Кам'янець-Подільському ліцеї з посиленою військово-фізичною підготовкою (2011 рік випуску), потім — в Одесі, згодом служив в армії, а потім — навчався на технічній

спеціальності у Вінниці. Після цього працював за спеціальністю на СТО, а коли почалося російське вторгнення — пішов добровольцем на захист України. На війні отримав поранення та контузію. А коли вийшов з госпіталю, вирішив іти воювати знову.

Батьки військові.

Батько був в зоні АТО ще з 2014 року та виходив з Дебальцевого на Донеччині на початку 2015 року.

Загинув 29.08.2022 у бою з російськими окупантами в с. Лозове Херсонської області.

Поховали у Хмельницькому на Алеї Слави у мікрорайоні Ракове.

У Володимира Кремінського залишилися батьки та сестра.

Нагороди

23 вересня військовому надали звання почесного громадянина Хмельницької міської громади.

17 січня 2024 року - Орден «За мужність» III ступеня (посмертно)

БОДНАРЧУК

Павло Віталійович

Народився 25 квітня 2000 року у селі Глибочок (Новоушиччина).

Навчався у Глибочанській ЗОШ І-ІІ ступенів.

У 2017 році закінчив Кам'янець-Подільський ліцей з посиленою військово-фізичною підготовкою та вступив у Національну Академію сухопутних військ ім. Петра Сагайдачного.

Після навчання виконував військовий обов'язок на Маріупольському напрямку, після повномасштабного вторгнення на Донеччині біля н.п.Піски. Там потрапив під артилерійський обстріл і загинув 29.09.2022 року.

Похований у рідному селі.

Залишились батьки, брат, бабуся та дідусь.

ЖУК

Павло Анатолійович

Народився 29.06.1993 р.

2011 року закінчив КПЛЗПВФП.

Захисник України викладав інформатику в НВК №4, а потім пішов до війська.

Працював педагогом в навчально-виховному комплексі №4. Туди на роботу він прийшов у вересні 2017 року та викладав інформатику. А вже у листопаді 2020 року звільнився та пішов на службу за контрактом.

Загинув 2.10.2022 на Херсонщині після важких поранень.

Поховали Павла Жука у селі Пашківці Лісовогринівецької ОТГ.

Залишилась дружина і дочка Варвара - 4 роки.

НЕВІНСЬКИЙ

Віталій Ігорович

Капітан

Народився 26 серпня 1996 року, на Гусятинщині.

Закінчив 2013 року КПЛЗПВФП та та вступив до Інституту сухопутних військ.

Командир гірсько-штурмової роти ВЧ А 1556. Служив у лавах 128 Мукачівської бригади.

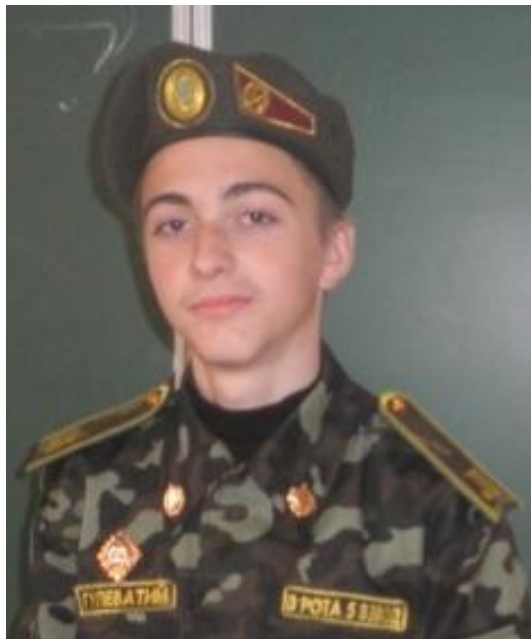
Загинув 15 грудня 2022 року під час відбиття штурмових дій поблизу н.п. Підгородне Донецької області.

Похований на Алеї Героїв Микулинецького цвинтаря м. Тернополя.

Залишилась дружина та півторарічний синочок.

Нагороди:

- орден Богдана Хмельницького III ступеня (7 квітня 2022) — за особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі;
- почесний громадянин міста Тернополя (27 січня 2023, посмертно);
- звання Герой України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (29 вересня 2023, посмертно) — за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане служіння Українському народові; №665/2023

ГУЛЕВАТИЙ

Вадим Юрійович

Народився 20 серпня 1999 року у Чернівцях.

Навчався у колишній гімназії №1 у Чернівцях, тепер - Чернівецький ліцей №8 імені Тараса Григоровича Шевченка, потім у КПЛЗПВФП (2014-2016). Закінчив Чернівецький національний університет за спеціальністю «Юриспруденція».

Був воїном 128-ї гірсько-штурмової бригади (військової частини А1556).

Пройшов навчання у Великобританії.

Служив під Бахмутом.

Загинув 28 грудня 2022 року.

Похований у Чернівцях.

ВЕРБИЦЬКИЙ

Денис Віталійович

Лейтенант

Денис Віталійович Вербицький народився 6 лютого 2002 року в Талалаївці на Чернігівщині.

Тут закінчив загальноосвітню школу, а у 2019 році – Кам'янець-Подільський ліцей з посиленою військово-фізичною підготовкою.

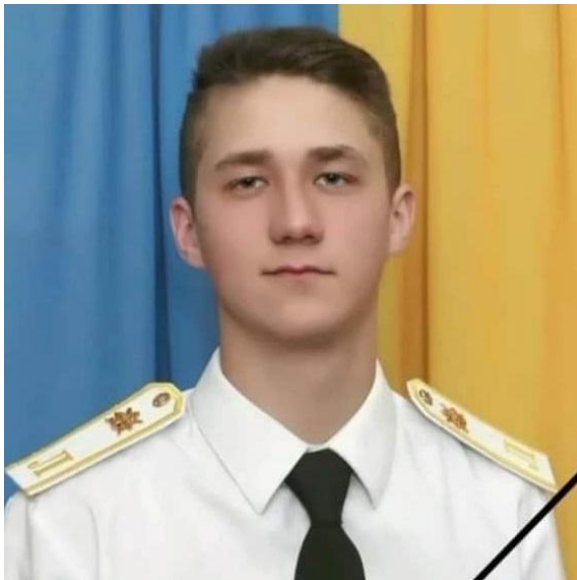
Навчався на командно-штабному факультеті Національної Академії Національної гвардії України у Харкові за спеціальністю "Державна безпека", спеціалізація "Службовобойове застосування підрозділів спеціального призначення Національної гвардії України".

Проходив військову службу за контрактом у військовій частині 3029 Національної гвардії України на посаді командира 1-го взводу оперативного призначення 2-ої роти оперативного призначення (на бронетранспортерах) 2-го батальйону оперативного призначення.

Загинув 9 травня 2023 року під час виконання бойового завдання біля населеного пункту Мала Токмачка Запорізької області. Він залишався вірним військовій присязі, захищаючи територіальну цілісність та незалежність України, виявивши стійкість та мужність у бою за нашу Батьківщину.

У Дениса залишилися батьки, дружина, старший брат.

Поховали Героя на місцевому кладовищі в смт. Талалаївка, Прилуцького району, Чернігівської області.

ОБОЗЮК

Ілля Миколайович

Народився у Старокостянтинові. Після 8 класу Григорівської школи пішов навчатися до Кам'янець-Подільського ліцею з посиленою військовою підготовкою, який закінчив у 2019 році.

Після ліцею продовжив навчання у академії Національної гвардії України у Харкові. Лише у 2023 році він випустився з вищого навчального закладу.

Загинув 26 червня 2023 року.

БОРШУЛЯК

Олександр Володимирович

Лейтенант

Народився 1999 року селі Гаврилівці.

У 2017 році закінчив К-ПЛЗПВФП.

2020 року випустився з історичного факультету Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка. Спеціалізувався на історії та правознавстві.

Був командиром взводу.

Герой поклав своє життя 4 липня 2023 року у бою поблизу села Іванівське Бахмутського району, що на Донеччині.

КИРИЛЕНКО

Сергій Володимирович

Капітан (помертньо)

Народився Сергій 9 жовтня 1999 року в місті Старокостянтинів Хмельницької області. Зростав у сім'ї військового. Після школи вступає до Кам'янець-Подільського ліцею з посиленою військово-фізичною підготовкою.

У 2016 році, після закінчення ліцею, Сергій вступає до Національної академії Державної прикордонної служби України ім. Богдана Хмельницького. У 2020 році розпочинає свій офіцерський шлях на посаді старшого інспектора прикордонної служби відділення дільничних інспекторів відділу прикордонної служби «Овруч» Житомирського прикордонного загону.

У 2021 році вибуває для подальшого проходження служби у 23 загін морської охорони РУМО ДПСУ, де отримує військове звання старший лейтенант.

24 лютого 2022 року Сергій зустрів зі зброєю в руках у складі Сил оборони України під час оборони Маріуполя. Виконував бойові завдання у складі групи на одному з найскладніших рубежів оборони міста – позиція «ПортСіті», де отримав перший бойовий досвід. Проявивши мужність та вміння діяти в критичних ситуаціях, старший лейтенант Кириленко очолює бойову групу на позиції «Гора», на якій 13 діб група прикордонників стримує просування загарбників на північній околиці міста. 21 березня 2022 року, опинившись в оточенні та відрізаними від основних сил оборони Маріуполя, Сергій отримує наказ на вивід групи. Молодий офіцер впорався із завданням і вивів групу з повного оточення.

У травні 2022 року вибуває для подальшого проходження служби до 18 загону морської охорони РУМО ДПСУ. Але, вже у жовтні вирішує приєднатись до прикордонних спецпризначенців і отримує посаду в 10 мобільному прикордонному загоні ДОЗОР. У червні 2023 року Сергій знову вибуває на передову у складі Зведеного прикордонного загону Держприкордонслужби.

6 липня 2023 року бійці Зведеного прикордонного загону отримали бойове завдання на штурм ворожих позицій. Старший лейтенант Кириленко був у складі однієї з штурмових груп. Прикордонники прорвали лінію оборони загарбників, що дало змогу просування Сил оборони, але Сергій, отримавши численні поранення несумісні з життям, загинув.

За проявлений героїзм та мужність під час виконання завдань із забезпечення захисту суверенітету та територіальної цілісності України Сергію Кириленку присвоєно помертньо чергове військове звання «капітан».

ПРОДАН

Владислав Едуардович

Лейтенант

Позивний «Бармен»

Народився 8 березня 2002 року в с.
Клішківці Дністровського р-ну Чернівецької
області.

Випускник К-ПЛЗПВФП 2019 року.

Командир роти плавальних машин інженерно-саперного батальйону
військової частини інженерних військ А0853 (м.Бар) Владислав Продан
загинув 11 жовтня 2023 року під час ворожого мінометного обстрілу в районі
смт. Ямпіль Краматорського району Донецької області.

Похований у рідному селі.

В нього залишились батьки та сестра.

Нагороди

Орден Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно).

МАЗУР

Олег Анатолійович

Лейтенант

Олег Мазур народився у Вінниці 30 березня 2002 року.

Отримав гарний військовий вишкіл. Спочатку - у Кам'янець-Подільському ліцеї з посиленою військово-фізичною підготовкою (2019 рік випуску), а далі — у Національній академії Державної прикордонної служби імені Богдана Хмельницького, після дострокового випуску із якої відразу вирушив на війну.

На захист Батьківщини Олег став у січні 2023 року. Був лейтенантом 15-го мобільного прикордонного загону «Сталевий кордон». Воював із ворогом на найгарячіших ділянках східного фронту, серед яких — Кліщіївка, Бахмут, Куп'янськ.

За відгуками побратимів, Олега у війську поважали всі: від солдатів до старших офіцерів. Він мав сталевий характер, був розсудливим, обізнаним та наполегливим, що не раз доводив під час штурмових операцій. Ведучи за собою у бій, найбільше прагнув зберегти життя інших. Робив для цього все можливе, — зазначають на сайті міськради. — Як розповіли рідні, після Перемоги Олег мав намір продовжити службу у Збройних Силах. Хотів стати інструктором, щоб передавати свої знання військової справи, навчати та підтримувати. А ще мріяв створити сім'ю, продовжувати допомагати батькам, яких надзвичайно любив та оберігав...

Загинув 21 січня під час виконання бойового завдання на Харківщині.

Похований на кладовищі села Лука-Мелешківська.

**Офіцер та викладач
Кам'янець-Подільського ліцею
з посиленою військово-фізичною підготовкою,
які загинули, захищаючи Україну**

ДУБЕРТ

Олег Григорович

Підполковник (помертньо)

Закінчив Кам'янець-Подільське військово-інженерне училище.

Деякий час працював офіцером-вихователем у КПЛЗПВФП.

24 лютого 2022 року 49-річний командир інженерно-саперної роти, кам'янчанин Олег Дуберт знаходився на території своєї частини в місті Охтирка, що на Сумщині.

26 лютого отримав важку контузію, але незважаючи на свій критичний стан, кинувся рятувати з-під завалів тих, кого ще можна було повернути до життя, хоча сам потребував негайної допомоги. Та новий ракетний удар убив відважного офіцера.

Олег виконував свої обов'язки на «відмінно», за що мав і відзнаки. Воїн пройшов АТО/ООС, тож розумів ціну миру.

Нагороди

Почесний громадянин міста Кам'янця – Подільського

Медаль «Захиснику Вітчизни»

ПРУС

Руслан Анатолійович

Старший лейтенант

1982 р.н., Закінчив Хропотівську школу Чемеровецького району. Вищу освіту здобув у Кам'янець - Подільському національному університеті ім. І. Огієнка. Працював вчителем фізичного виховання у КПЛЗПВФП.

До лав ЗСУ Руслана мобілізували 1 березня 2022-го. Захищав Україну на східних рубежах.

Старший лейтенант Прус Руслан Анатолійович замінив свого побратима, який за станом здоров'я не міг виконувати свої обов'язки. 23 травня під час виконання бойового завдання на західній околиці Бахмута, під час артилерійського обстрілу, заступник командира роти вогневої підтримки військової частини А7220 Руслан Анатолійович Прус, врятувавши побратима, загинув отримавши поранення, несумісні з життям. Руслан із честю виконав обов'язок щодо захисту своєї держави і до останнього подиху залишився вірним присязі, українському народові та Україні.

Похований у Новодністровську, Чернівецької області. Залишилися батько, сестра, дружина та дворічна донечка.

Нагороди

Герой України (посмертно).